

Equador, entre els indígenes d'Imbabura

Una quinzena d'universitaris han realitzat diversos treballs de voluntariat a San Pablo del Lago, una població indígena situada a la província d'Imbabura, al nord de l'Equador. Washington Rodríguez, estudiant d'Administració d'Empreses a Quito, defineix l'experiència com “positiva i gratificant”.

22/09/2004

La província d'Imbabura està situada a uns 80 km al nord de Quito. Una de les seves atraccions naturals més conegudes és el Llac San Pablo, on és freqüent veure molt de matí als indígenes sortir a pescar en les seves canoes. Al costat del llac hi ha una localitat homònima, un poble de dos mil habitants amb un alt índex d'emigració juvenil.

Molts joves, alguns encara en edat adolescent, es veuen obligats a abandonar el poble a la recerca d'una ciutat on puguin prosperar. En aquest lloc, la Residència Universitària Llinizas, obra corporativa de l'Opus Dei a Quito, ha organitzat un camp de treball durant la primera quinzena del passat agost.

Juan Carlos Riofrío, un dels organitzadors, explica el motiu: “Amb una experiència de diversos anys, sabem que aquestes activitats són una extraordinària ajuda per als

joves. Són a més una llera pel qual poden orientar els desitjos de solidaritat propis de la joventut”.

Per a molts dels estudiants les dues setmanes de voluntariat han estat no només un ajut, sinó també un fort impacte: “Deixar el benestar que tinc a casa meva”, observa un dels participants en l'edició d'aquest any, “per a anar a un lloc que no disposa de serveis bàsics ha estat un cop. Però aquests cops et fan despertar i pensar en les coses importants”.

En la mateixa línia se situa el testimoniatge Washington Rodríguez, estudiant d'Administració d'Empreses a Quito, que defineix l'experiència en San Pablo del Lago com “positiva i gratificant”.

Quan se'ls pregunta pel que han fet, alguns no poden evitar un gest de satisfacció i d'orgull sa. “Per exemple, pintar. Entre les coses que hem pintat, m'agrada destacar la

capella de la comunitat indígena de Ugsha i la casa d'una simpàtica anciana amb la qual vam fer amistat”, explica Washington. A més, uns estudiants van instal·lar un terra de fusta en el presbiteri i altres, més experts amb el pinzell, van restaurar diverses imatges sacres. Francisco Tàpia, estudiant d'Arquitectura, va dirigir un equip d'universitaris que va dur a terme un aixecament topogràfic del sector urbà de Ugsha amb l'objectiu de dissenyar un pla de remodelació de la localitat. També es van efectuar millores i arranjaments en un dels edificis de l'Ajuntament, en el qual es troba la Guarderia Infantil.

Herbert Vizcarra, alumne de Medicina, va quedar meravellat i commogut pels dies de treball en Ugsha, “on hem après dels seus habitants la solidaritat i la generositat”. Herbert narra el cas de Rosita Salazar, que tenia preocupats

a tots els indígenes de Ugsha. Mare de quatre fills, alguns menors d'edat, patia una malaltia que li impedia treballar, però no sabien què era. Després de realitzar un examen mèdic, van comprovar que tenia un càncer molt avançat i dolorós. Amb l'aportació econòmica de diversos dels voluntaris, van poder dur a Rosita a un hospital. Allí van saber que des d'abril es coneixia la gravetat de la pacient però que no l'havien atès perquè no tenia recursos per a pagar els costos del tractament. “Ha estat molt dur comprovar que els menys afortunats no sempre tenen accés a adequats sistemes de salut o que de vegades no se'ls dóna el veritable diagnòstic de la malaltia”, assenyala Herbert.

21 de setembre de 2004

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/equador-
entre-els-indigenes-dimbabura/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/equador-entre-els-indigenes-dimbabura/)
(09/08/2025)